

JAN SIMENSENS PROLOG PÅ 85 ÅRS-MOTTAGELSEN TIL GRESVIK
IDRETTSFORENING LØRDAG 10. MARS 2007.

Vi er samlet for å hylle foreningen vår,
Som den tolvte mars fyller 85 år.

Våre jubileumsberetninger, som nå er kjent av de fleste,
Beskriver Gresvik IFs historie, langt på vei det meste.

Selvsagt skal vi mot fremtiden løfte vårt blikk,
Men, ved en anledning som denne, bør vi ta med litt historikk.

Det berettes at det ble spilt fotball på Gresvik allerede i 1905
Og det hevdes at sjøfolk tok spillet fra England med hjem.

At dette er helt riktig jeg slett ikke sier
Det finnes nemlig også noen andre teorier.

Fotballspillet fenget, det ble dannet flere lag,
Det ble spilt på løkker av all slag.

Banestandarden var ikke alltid den beste,
Og fersk kumøkk ga ikke så veldig godt feste.

Banen på Habekk hadde dog gode kvaliteter,
Men, den ble pløyet opp, og her ble det satt poteter.

Det virket uforståelig, for her trodde alle det var trygt
Men, grunnen var verdenskrig og hungersnødsfrykt.

På Mørcheløkka hadde FFK en fin bane fått,
Her ble de den 17. mai 1917 hele 5-1 av Gresvik slått.

Vel, dette var kun litt fra de aller første år,
Så over til jubilaranten, foreningen vår.

Det var den 12. mars 1922 ting skulle skje,
Stiftelsen var et faktum og Gresvik Idrettsforening navnet ble.

Bane måtte anlegges, det ble det første store løft,
Og å skaffe penger, var da som nå, meget "tøft".

Men, modige menn som hadde møtt problemer før,
Satset dristig, og feide all tvil på dør.

Bane skulle det bli, de ville slett ikke svikte,
Hindringer oppsto, men de tapte aldri målet av sikte.

Den som intet våger, intet vinner, mottoet var,
Og i året 1930 sto banen klar.

Glemte var alt slitet med jord og med sten,
Og i åpningskampen scoret Gresvik 5 ganger og Glombo 1.

Tenk, at banen som nå har en alder av syv og sytti,
Den dag i dag er utrolig nyttig.

Garderobehus ble bygget for hjemmelag og gjester,
Og i Trondalen ble det arrangert populære dansefester.

Selv om hovedaktiviteten nok var fotballspill,
Kom det etter hvert flere grupper til.

Foreningen ville andre tilbud gi,
Og mange deltok aktivt i terrengløp, orientering og ski.

Skigruppa var dristig og la lista høyt,
Å bygge hoppbakke på Dale syntes nok mange var drøyt.

Men, med en utrolig innsats og vilje av stål,
Nådde gruppa i 1940 sitt høye mål.

Storbakken "Blåkollen" for hopping var klar,
Og et suksessfylt åpningsrenn ble holdt 4. februar.

Men, så kom krig og okkupasjon, det ble en vanskelig tid,
Foreningen ville ikke drive idrett i naziregi.

Styret avviste henstilling fra nazistiske idrettspamper,
Foreningen ble fiktivt oppløst, men i Trondalen spiltes illegale kamper.

Flere av medlemmene bedrev nå, i anførselstegn, "farligere yrker",
De gjorde en utmerket innsats i de lokale hjemmefrontstyrker.

Så i mai 1945 kom freden og vi var atter fri,
Og foreningens aktiviteter kom i gang på bemerkelsesverdig kort tid.

Noen dristige sjeler med mot og gå på-humør,
Fikk satt damehåndball på kartet i 1946.

Ting kom på plass og godt arbeid ble gjort,
Den gang var jo håndball en utesport.

Jentene spilte på de mest utenkelige steder,
Og tenk, gruppa hadde en kvinne som leder.

Om de neste 10 år kan en med rette si,
At aktivitetsnivået økte i ballsport, orientering og ski.

Og foreningens utøvere var ofte blant de beste i klassen,
Men, i Trondalen ble det etter hvert trangt om plassen.

Et nytt prosjekt kom på beddingen nå,
Ny fotballbane skulle foreningen få.

Og skigruppa var aktiv med arrangement i langrenn og hopp,
Men, mangel på snø satte ofte en stopp.

Hopprennene i Blåkollen som var populære hos alle,
Ble alt for få og bakken tok til å forfalle.

Så i november 1955 ble punktum satt,
Da blåste stillaset ned en stormfull natt.

Et hardt slag for mange, men gruppa lot seg ikke knekke,
Arrangerte år etter år forskjellige skirenn i rad og rekke.

Vi til den 23. september 1956 nå spranget tar,
Da lå den nye gressbanen til innvielse klar.

En kjempeinnsats lå bak den tilvekst vi nå hadde fått,
Og i åpningskampen ble Halden FK med 8-1 slått.

Garderobene i den ”gamle bua” som huset ble kalt,
Var ikke tidsmessig lenger og en tanke forfalt.

Nok et prosjekt ble nå hentet frem,
Nytt klubbhus ble bygget og stod klart i nittensekstifem.

I årene som fulgte vårt medlemstall økte,
Og stadig flere seg til foreningen søkte.

Selv om fotball og håndball nok dominerte,
Vi også til andre aktiviteter inviterte.

Skigruppa lot seg som sagt ikke av snømangel stenge,
Lagde flotte turløyper og arrangerte postjakt i terrenget.

Og å gå seg bort i Gressvikmarka burde ingen frykte,
Det nye orienteringskartet fikk et meget godt rykte.

I lysløypesaken ble det lagt ned mye energi,
For et slikt tilbud ville vi befolkningen gi.

Men, tross utrettelig arbeid gjennom mange år,
Den saken dessverre fortsatt uløst står.

Til Trondalen kom det stadig flere og flere,
To garderober ble for lite, vi måtte ha mere.

Klubbhusutvidelse var det eneste svaret,
Finansiering ble ordnet, og planer gjort klare.

Garderober og dusjrom var fra først av meningen,
Men, savnet av eget møtested var stort i foreningen.

Det syntes kanskje som et vel vågelig spill,
Da vi også med møtesal flesket til.

Byggekomite og andre jobbet målbevisst og iherdig,
Og i september 1978 stod bygget ferdig.

En kjempeutvekst til glede for store og små,
Det er for øvrig akkurat her vi befinner oss nå.

To år etter var det klart for en ny utvidelse på tilbudskartet,
Kvinnene vil spille fotball og vi med damefotball startet.

Om idretten var kultur, ble ofte og lenge debattert,
Det var slett ikke enkelt å få det akseptert.

Men, i 1982 fikk vi det endelige bevis,
Da fikk foreningen Onsøy kommunes kulturpris.

En oppmuntring som gledet, derom var det kun en mening,
Det var første gang denne prisen gikk til en idrettsforening.

Oppover i 80-åra var aktiviteten stor og alt gikk stort sett i rute,
Og da jordet vest for gressbanen ble til salgs, var vi tidlig ute.

Ved hjelp av litt politikerpåvirkning, det kan vi nå røpe,
Fikk vi Onsøy kommune til jordet å kjøpe.

Selv hadde vi ikke penger, vi var heller dårlig stelt,
Men, med god hjelp av kommunen, fikk vi i -87 et nytt stort treningsfelt.

Og så hendte det store ting allerede i nittennittiåtte,
Nok en klubbhusutvidelse med sal, kontor, badstu og garderober så flotte.

Muliggjort ved at en dugnadsgjeng jobbet fra morgen til langt mot natt,
Og, nå var et foreløpig punktum for store prosjekter satt.

Så gjør vi et langt hopp frem, hele 17 år,
Hva er det store valg vi da her på stedet får?

Ola Storli, hans nære medarbeidere, lokalsamfunnsutvalget og flere idrettselskere kjempet og slet,
For at en idrettshall på Hurrød skulle bli en realitet.

Ved at hallforkjemperne og et flertall politikere dro sammen,
Fikk vi en meget etterlengtet tilvekst til stammen.

Mange av våre medlemmer inntok en fortjent plass på seierspallen,
Da vi i 2005 kunne åpne Gressvikhallen.

Vi understreker stort at Gresvik IF ikke hallen eier,
Men, for idretten totalt var det en kjempeviktig seier.

Vel, dette var et utvalg blant mye og mangt,
Det kunne sies mye mer, men det vil føre for langt.

Gode sportslige prestasjoner er oppnådd av enkeltpersoner og lag,
De skal bestemt bli husket, men ikke ramses opp her i dag.

I våre beretninger finnes de beskrevet og her hører de hjemme,
Der står de på trykk for at vi dem ikke skal glemme.

I idrettens verden skjer også forandringer fort,
Derfor har vi administrative endringer måttet gjort.

I vår organisasjonsplan GIF-guiden uttrykker vi mål og visjoner,
Og til enhver tid å være oppdatert har vi klare ambisjoner.

Det kreves mer kompetanse i spesielle verv,
Og for å få kvalifiserte personer, har vi måttet yte ens kjerv.

Tidlig i 2004 tok vi en beslutning som i ettertid oss gleder,
Fra 1. mars i full stilling ble Tormod Hermansen ansatt som daglig leder.

Hvor står vi? Det spørsmålet bør vi stille oss i dag,
Fyller vi den misjon som forventes av et idrettslag?

Før vi våger oss på et svar og forholdene vurderer,
Jeg først fra vår formålsparagraf siterer:

Foreningen vil gi tilbud til alle som vil drive idrett i organiserte former
og vil sammen med hjemmene bidra til å gi de unge positive og verdifulle holdninger.

Vi vil altså gi våre unge trivsel, trygghet og idrettsglede,
Og ved dette dem bort fra dårlige miljøer lede.

Makter vi oppgaven, om det vil mange meninger ha,
Men, vi hevder at spørsmålet kan besvares med et ja.

Ved å aktivisere nesten 600 unge vi fyller en misjon,
Det må kunne underbygge vår klare konklusjon.

Vi mener selvsagt at ikke alt er såre vel og bra,
Nei, vi må alltid en målsetning om å bli bedre, ha.

Til å møte nye problemstillinger må vi være beredt,
Som eksempel nevnes nye bestemmelser for barneidrett.

Allsidighetstrening skal vektlegges mer for de små,
Vi har fulgt opp, og har egen barneidrettsgruppe nå.

Vi har, men ønsker flere ledere med god kompetanse,
Derfor gir vi alle som vil gå på kurs, en sjanse.

Vårt anlegg er blant de beste i fylket, om vi skal det gi selv,
Men, det har kostet mye, men er nå helt fritt for gjeld.

Det har stor kapasitet, og vi vil gjerne nye tilbud gi,
Men, vi må alltid gjøre vurderinger i forhold til økonomi.

Om vår nå-situasjon vi mener å kunne si,
At vi er en livskraftig 85-åring som har mer å gi.

Om fremtiden er det som kjent vanskelig å spå,
Vil vår forening ytterligere fremgang få?

En skal være varsom med å ta frem for store ord,
Men svaret er ja, hvis man følger rett spor.

Organisasjonen må tilpasses tidens krav og normer,
Og ikke stivne i de bestående former.

Kommunikasjon og informasjon er meget viktig,
Skepsis og usikkerhet sprer seg hvis ikke dette gjøres riktig.

Til overholdelse av vedtatte bestemmelser må det stilles krav,
Uten respekt og lojalitet vil vi lett spore av.

Vi må være ansvarsbevisste og rygge og holde kursen stø,
Opprettholde og gjerne styrke den goodwill vi har i vårt nærmiljø.

Det er gjennom disse 85 årene nedlagt en frivillig innsats, uendelig stor.
Som ved en anledning som denne fortjener mange rosende takkeord.

Takk til alle som i medgang og motgang, gjennom vekslende kår,
Har stilt seg til tjeneste for foreningen vår.

Å trekke frem enkeltpersoner er slett ikke lett,
Så, ingen gjømt og ingen glemt, stor takk til alle over ett.

De som nå har påtatt seg verv, skal vi selvsagt ikke glemme,
Omkring 100 kvinner og menn stiller opp for idretten å fremme.

De jakter ikke på verken heder eller ære,
Nei, de er utøvernes tjenere og vil kun det være.

Til deg som aktiv vil jeg derfor si, la dem få den takk de fortjener,
Det gjør du best ved å opptre som en ener.

Vær høflig og blid, spar stygge og drepene ord,
Deres innsats for deg er mer verdifull enn du kanskje tror.

Vi takker alle våre grupper over ett,
Fotball, håndball, trim og barneidrett.

Old boys-avdeling, damegruppe og husstyret,
Er helt uunnværlige for foreningen, det kan jeg bedyre.

Takk til våre aktive, fra seniorer til miniputter og knøtter,
Og takk til alle dem som ved sitt medlemskap oss støtter.

Takk til sponsorer, samarbeidspartnere og hjelpere på alle felt,
Uten deres støtte og velvilje hadde vi nok vært dårlig stelt.

Takk til overordnede idrettsledd og til de som bevilger penger,
De brukes fornuftig, og hvis tvil, mye mer vi trenger.

Til slutt vil jeg uttrykke ønsket om en positiv utvikling for vår forening,
Og at vi må fylle vår samfunnsnyttige misjon i ordets alle beste mening.

Vi må ikke la oss av problemer og motgang knekke,
Men, mot et felles mål vi i samarbeid oss strekke.

Hvis vi alle lar oss av idrettens idealer lede,
Vil hver enkelt få oppleve den sanne idrettsglede.

La slagordet "Gresvik IF, klubben der alle skal trives" alltid lysende stå,
Da vil vår forening sikkert nye fremganger få.

(Innskrevet av Svein Thoresen)